

21 Σεπτεμβρίου 2023

Για τον ήρωα Ανδρέα Παναγίδη

/ Αφιέρωμα

Του Αριστείδη Παναγίδη, γιου του ήρωα Ανδρέα Παναγίδη

Πολύ σημαντικά γεγονότα συνέβησαν τη μέρα αυτή, για μένα και την οικογένειά μου. Γεγονότα που σημάδεψαν τη ζωή μας και θα μείνουν για πάντα χαραγμένα στη μνήμη μου.

Η μητέρα, άρρωστη στο νοσοκομείο, πήρε εξιτήριο, για να δει για τελευταία φορά τον μελλοθάνατο σύζυγό της.

Το πρωί παίρνουμε το λεωφορείο και πάμε στις Κεντρικές Φυλακές Λευκωσίας για την τελευταία επίσκεψή μας στον σύζυγο και πατέρα μας. Από ό,τι θυμάμαι περιμέναμε κοντά σε μια βρύση που βρίσκεται μέχρι σήμερα στον δρόμο μετά την κεντρική είσοδο των φυλακών για να μας επιτρέψουν να δούμε τους μελλοθάνατους συγγενείς μας.

Μας επέτρεπαν να πηγαίνουμε στα κελιά των μελλοθανάτων ανά δύο ενήλικα πρόσωπα.

Έτσι, όπως μου διηγείτο, μεγαλώνοντας, ο παππούς, πρώτοι πηγαίνουν ο παππούς Γρηγόρης και η γιαγιά Δέσποινα μαζί με μένα, τεσσάρων χρονών παιδάκι τότε. Σε μια

στιγμή ενθουσιασμού, ο παππούς, επηρεασμένος από ό,τι γινόταν στα δύο κελιά των μελλοθανάτων, έβγαλε το μαντίλι του και, θέλοντας να το δώσει στον γιο του που ήταν μέσα στο κελί του, του το πρόσφερε λέγοντάς του: «Έλα γιε μου να χορέψουμε μαζί τον τελευταίο χορό μας».

Και επειδή το μαντίλι δεν χωρούσε από το πυκνό πλέγμα του κελιού, προσπάθησαν να ακουμπήσουν τα χέρια τους, και άρχισαν να χορεύουν. Και εγώ, συνεπαρμένος από τον χορό, κτυπούσα το πόδι μου στο πάτωμα και φώναζα «ΟΠΑ».

[Διαβάστε περισσότερα στο ore.gr](http://ore.gr)